

var blevet truffet, havde den forhaabentlig været af en saadan Beskaffenhed, at den kunde have givet Stødet til, at man havde faaet lidt større Sikkerhed for Beboernes Indflydelse paa Afskedigelser end den, som den bestaaende Lov hjemler. Jeg skal kortelig antyde, hvorledes Forholdene er. Den Andenlærer, man fik ved den store nye Skole, har vist sig ikke at evne Udførelsen af den Skolegerning, han var kaldet til. Der blev megen Misnøje med ham, han pryglede i stor Udstrækning, og hans Udtalelser og Færd overfor Børnene var i det hele taget af en saadan Beskaffenhed, at Misnøjen blev større og større. Der blev Gang paa Gang talt med ham af forskellige Mennesker, men det førte ikke til noget, og til sidst fremkom en Klage med 57 Underskrifter fra Kredens Beboere, af hvilke, saa vidt mig bekendt, de fleste havde Børn, jeg ved ikke, hvor mange eller hvor faa. Denne Klage blev behandlet i Henhold til den bestaaende Lovgivning, og her er et Punkt, jeg vil gøre opmærksom paa. Man vil nemlig se, at hvis den om disse Afstemninger gældende Lovgivning i Stedet for at kræve $\frac{3}{4}$ af Stemmerne havde nøjedes med at forlange $\frac{2}{3}$ af Stemmerne for Afskedigelsen, vilde denne Lærer have været afskediget for længe siden. Jeg synes dog, at naar $\frac{2}{3}$ af Skolekommissionen og Sogneraadet skønner, at vedkommendes Forhold er af en saadan Beskaffenhed, at han burde fjernes, var det rimeligt, at en saadan Beslutning, naar den blev gentaget, skete Fyldest. Da der skulde $\frac{3}{4}$ af Stemmerne til, endte det imidlertid med, at Sagen bortfaldt. Nu er den Genstand for videre Overvejelse, idet de paagældende gik den Vej at klage til Ministeriet; men Sagen er, som sagt, ikke afgjort endnu. Stillingen ved Afstemningerne var følgende: Af Sogneraadets 9 Medlemmer stemte 5 for Afskedigelsen, 1 svarede: stemmer ikke, og 3 stemte imod, og i Skolekommissionen, hvor der er 5 Medlemmer, stemte 4 for Afskedigelsen og 1 imod. Denne ene var Præsten. Men her er et Forhold, som ikke maa lades ude af Betragtning. Da Indstillingen skulde foretages, var der 5 for at indstille den nævnte unge Lærer som Nr. 1 og 4 imod. Under Forhandlingerne rettede en af de 4, nuværende Amdsraadsmedlem, Niels Sjørvad, til Præsten, som særlig satte Pris paa at faa denne Mand til Lærer, idet han var 21 Aar gammel og militærfri, følgende Spørgsmaal: Han lider dog vel ikke af legemlige Skavanker af nogen Art? Hertil svarede Præsten: Nej, paa ingen Maade,

han er en stor, stærk Karl! Om han mulig er plattfodet, ved jeg selvfølgelig ikke, men ellers fejler han ingenting. Paa denne Anbefaling blev han indstillet og fik Embedet. Men da han var kaldet — jeg husker ikke, om det var, inden han ankom, men det er det sandsynligste —, kom Pastor Madsen en Dag til det nævnte Sogneraadsmlem og sagde til ham, at det gjorde ham ondt, men han havde glemt at meddele, at Rasmussen havde en stiv eller vissen Arm. Dette var saa meget mere mærkeligt, som Præsten, der i sin Tid har haft meget med denne Lærer at gøre — saa vidt jeg ved, har han forberedt ham til Seminariet — og altsaa kendte ham, særlig havde anbefalet ham, fordi han ogsaa skulde være Gymnastiklærer. Disse Folk, som søger at komme af med denne Lærer ved at klage til Ministeriet, da de paa Grund af Lovens Bogstav ikke kan blive af med ham ad anden Vej, udtaler følgende, som er ejendommeligt og betegnende, og som jeg derfor vil bede om Tilladelse til at oplæse, det er kun to Linier: „Som Forholdene senere har udviklet sig, paatvinger det Spørgsmaal sig stadig til Besvarelse: Er Pastor Madsen ifølge sit „uheldige“, „glemsomme“ Forhold til Kaldelsen ikke for meget Part i Sagen til at kunne afgive noget uhildet Skøn over Rasmussens Skolegerning?“ Men der føjes til, at alting vilde have været godt og vel, hvis Læreren havde passet sin Gerning paa en saadan Maade, at Børnene kunde have været tjente med ham.

Det var denne Sag, jeg gerne vilde pege paa ved denne Lejlighed, og jeg vil henstille til det Udvalg, som faar med det foreliggende Lovforslag at gøre —, thi ventelig vil Sagen komme i Udvalg, selv om der skal blive Fællesudvalg —, at det tager Hensyn ogsaa dertil ved Behandlingen af denne Paragraf. Jeg ser ikke rettere, end at Hovedsagen er at hjælpe Beboerne og deres Børn, det er ikke Befolkningen, som er til for Lærernes Skyld, men omvendt. Er det galt at stille Lærerne retsløse — og det ønsker heller ikke jeg i nogen som helst Henseende —, er det dog langt værre, hvis der som i dette Tilfælde kan gaa lange Tider, i hvilke en Lærer saa at sige kan stille Befolkningen og Børnene retsløse. Følgerne af dette Forhold har i denne Skolekreds, hvor man i øvrigt er godt tilfreds baade med Førstelæreren og Lærerinden, som har virket dér i mange Aar, været, at man ifølge Klagens Angivelse har taget 17 Børn ud af Skolen. Jeg ved ikke bestemt, om det er Antallet — jeg tvivler imidlertid ikke om,